

JUNÁK - svaz skautů a skautek ČR, číslo: 4/2010 ročník: XXV.

Lokali

Zpravodaj 35. střediska J. Rady, Praha 10

Letní tábor Třemešné 2010

Jeden den na táboře 305. oddílů

Tábory na našem tábořišti v Sedle

Sursum : Tedy vzhůru!

Odpoledne plné her

Jak nám SCOUTEX "připravil" závěrečnou výpravu

...a další

Články ::: Vyprávění ::: Rozhovory ::: informace ::: zábava ::: OS klub

Interaktivní obsah

(kliknutím vyberte)

NETISKNOUT

Odpoledne plné her

Odpoledne plné her II.

Letní tábor Třemešné 2010

Jeden den na táboře 305. oddílů

Tábory na našem tábořišti v Sedle

Povídání s Terezou

Tábor od Jindřichova Hradce

Rozhovor s Jiřím Stránským:

Stejně jsem měl ohromné štěstí

Jak nám SCOUTEX „připravil“ závěrečnou výpravu

Představuje se: Kuba

Sursum : Tedy vzhůru!

Milí čtenáři,

prázdniny jsou časem cestování a objevování nepoznaného. Lesní tajemství se otevírají a pohltí kdejakého cestovatele. A už nepustí. Rybníky jsou zelené, v noci černé a mají prohřátou teplou vrstvu, takže když plavete od břehu je voda teplá, ale když se vracíte stejnou cestou, prodíráte se ledovou tříští zvrženou od dna. Hodiny se dá ležet na zádech a s připraveným přáním čekat na padající hvězdu. A pak prostě usnout a spát pod širákem. A zmoknout a pak zase uschnout.

No tak s tím vším je už letos konec. Nastal nový školní a tím i skautský rok, který klade jiné výzvy a poskytuje jiné odměny. Toto číslo Lokali je rozkročené na obou březích. Jednak přináší zápis z předtáborové výpravy, všimá si táborů, ale obsahuje i popis náborového Odpoledne plného her.

Krom těchto článků rozhodně nepřehlédněte výjimečně dva rozhovory, jeden vedla Kika s Jiřím Stránským a druhý Bobo s jednou z vlčecích maminek. A představuje se Kuba. Tak příjemné čtení, zbytek si povíme příště.

Tecklis

Odpoledne plné her

4. 9. 2010, Beňa

V sobotu 4. září proběhlo Odpoledne plné her. Šlo o akci určenou pro členy střediska i pro veřejnost, které jsme chtěli ukázat, že skauti jsou fajn a je mezi nimi legrace. Odpoledne tentokrát neslo podtitul Dobrodružství v Lesní Říši. Nemohu soudit z pohledu účastníků, ale z pohledu organizátora můžu říct, že dobrodružné to bylo dost.

Ovšem, oproti veškerým obavám, které jsem původně měl, se akce povedla - od půl jedenácté se na louce postupně scházeli všichni organizátoři i všechno potřebné vybavení, napodruhé se povedlo postavit tee-pee, aniž si při tom někdo vážně ublížil, takže ve 14:04 - téměř na čas - jsme mohli začít.

Poddaní Lesní Královny si pro děti připravili mnoho zapeklitých výzev - například lesní loupežníci nechali svým územím projít jenom ty, kteří prokázali dostatečnou obratnost, chapadlům lesní příšery nebo obrovskému pavoukovi mohli utéct jenom dostatečně odhodlaní a silní dobrodruzi, na jiném stanovišti se děti přesvědčily, že v lese uspěje jenom ten, kdo ho dobře zná.

Počasi nám přálo, celý den bylo krásně, takže přišlo i dost lidí - dětí bylo přes osmdesát. Těsně před šestou, kdy akce končila, pár mraků naznačilo, že bychom neměli příliš protahovat úklid, takže jsme rychle sbalili věci a vyrazili domů.

Odpoledne plné her II.

Lovec

Sraz na tuto již tradiční akci byl pro organizátory ráno, na louce před Tescem na Skalce. Sešli jsme se v hojném počtu – přišli Berdy, Beňa, Napo, Achil, Kiky, Brepta, Opička, Šmudla a mnozí další. Pro začátek bylo nutné všechno připravit, a tak jsme stavěli stoly, stříhali letáčky, lepili propagační fotky a připravovali svá stanoviště na odpoledne.

Tématem letošního odpoledne plného her bylo Lesní dobrodružství. Disciplíny byly tyto – hlavolamy, bungee-running, překážková dráha pozpátku se zrcadlem, malování na obličej, pavučina a souboj s molitanovými zbraněmi. Všechno jsme stihli připravit včas, dokonce si i někteří z nás skočili do Teska na oběd.

Po druhé hodině odpolední, což byl oficiální čas začátku Odpoledne plného her, se začaly trousit první děti, většinou v doprovodu rodičů. Většinou s žádnou, menší, či větší pomocí rodičů úspěšně procházely připravenými disciplínami. Za splnění úkolu dostaly na každém stanovišti samolepku, kterou si nalepily do průvodky a za šest získaných samolepek si potom mohly vybrat zaslouženou odměnu od lesní královny.

O zpříjemnění atmosféry se také staralo občerstvovací stanoviště, na němž byly k dispozici velmi dobré limonádky, v čele s nejlepší z nich – kofolou. Doplnňování tekutin bylo důležité, i když nebylo nutné vyrovnávat ztrátu tekutin, která by nastala při parném dni, poněvadž tato sobota by se spíše dala označit jako větrná.

Se zvyšujícím se časem ubývalo dětí, až jsme celé odpoledne plné her někdy v šest hodin ukončili. Bylo nezbytné vše uklidit, odnést tee-pee tyče k Berdymu na zahradu a tímto pro nás tato snad pro středisko

přínosná akce skončila.

Letní tábor Třemešné 2010

17. - 31. 7. 2010

Vičáci/ Kuba

Co o něm napsat? Celá kronika se sem nevejde, takže pokud vás zajímá, co se opravdu dělo, budete se muset podívat do ní. Já se tady pokusím zvěčnit jen pár dojmů nebo obrazů, které mi kdovíproč utkvěly...

Scéna první, krátce po příjezdu. Pod majestátními stromy na kraji louky se rozprostírá hromada kufrů a tašek. Celá louka je zalitá slunečním světlem a jen malou část zabírá tábor našich předchůdců – asi dvanáct stanů a křivý stožár, jediná viditelná památka noční bouřky. Zatímco Plzeňští se dobalují a odjíždí, mezi dvěma soustý chlebě od maminek se na tvářích našich skautů a skutek zračí především očekávání. Na vedení je ovšem znát spíš lehká nervozita. Chybí ještě veškerý materiál (kromě plachet) na osm tee-pee, ve kterých má většina spát.

Scéna druhá, tábor stojí. Obzvláště při právě probíhajícím ranním nástupu působí louka mnohem útulnějším dojmem, bílé kužely „týpek“ opticky oddělují prostor náměstí od okolí. Vlajka stoupá na rovný stožár před zraky krojovaného tábora. Zpěv hymny možná není až tak energický, jak by si to situace žádala, ale na to už jsme si zvykli. Někde nad lesem se prohání malé bílé beránky, ze kterých odpoledne přijde přeháňka, ale v skrytu duše všichni doufáme, že zrovna dnes by nemusela.

Scéna třetí, jídelna. Podivné namodralé světlo, způsobené barvou krycí plachty, nikoho tak docela nezajímá – máme totiž kus žvance! Děvčata mají své tradičně promyšlené rýmované přání dobré chuti, zatímco skauti po krátké veršovačce bezhlavě třískají do ešusů. Překvapivě se u jídla moc nemluví, snad proto, že hlad je nejmocnější táborová síla. A hlavně následný polední klid, ze kterého každý člověk ve frontě na mytí ešusu ukrazuje cenné minuty. Času není nazbyt.

Scéna čtvrtá, probíhá závěrečná hra. Ve známé jídelně sedí skupinka skautů nad rozstříhanou mapou a přemýšlí. Ať skládají, jak skládají, jeden kousek zkrátka chybí. Po chvíli přichází podivínský kartograf a poradí – kdesi v lese prý něco takového viděl. Družinka bez váhání vyráží, aby ke svému překvapení našla ne jeden, ale hned několik desítek kousků. Mozkové závity skřípou, oči jiskří, co by na něm tak mohlo být, který z nich je ten pravý? Vždyť by tam mohl být poklad...

Scéna pátá, těsně před odjezdem.

Na louce je opět hromada věcí, a majestátní indiánská obydlí jsou pryč. Zůstaly jen typické české podsadové stany. Táborníci už také odešli, na louce se pomalu zabydluje nová parta, mnohem menší, takže chybí i několik stanů, které tu v prvním obraze ještě stály. Sluníčko vlhčí záda pod batohy přesně stejně jako před čtrnácti dny. Ale tu louku, se vším, co se na ní stalo, už nezapomeneme.

Jeden den na táboře 305. oddílů

Bobo

Letošní tábor byl pro nás s Korunkou docela zapovězen. Narodil se nám malý Bohoušek a vzhledem k okolnostem jsme nemohli na naši účast na táboře ani pomyslet. Stejně nám to ale nedalo, a tak jsme se přesně v polovině tábora vypravili alespoň na malou návštěvu.

Letos 305. oddíly tábořily kousek od Rozvadova u Třemešného. Tábořiště bylo ukryto v lese na pasece, kde stály stany i všechna tee-pee daleko od městské civilizace. Dřevěný srub jako kuchyně a jídelna, vše pěkně pohromadě.

Když jsme přijeli, skauti zrovna začínali se softballem a vlčata a světlušky dokončovali zvířátka z korálků. Dobrá táborová nálada byla cítit na kilometr daleko. Nechali jsme se provést celým tábořem a zasvětit do táborové hry. Starší skauti a skautky hráli „Zeměplochu“ a ti mladší, vlčata a světlušky, stavěli Velkou čínskou zeď. Všechny skupinky již měly dokonce část zdi postavenou. Trochu jsme se zapojili do programu, zahráli si nějaké hry a popovídali o tom, co se na táboře událo během prvního týdne. I když v den naší návštěvy občas poprchávalo, na táborové počasí si nikdo z táborníků nestěžoval.

Tak jak se krátil den, museli jsme se v podvečer rozloučit a uhánět k domovu. Věřím, že si všichni užili nevšední místo tábořiště u Třemešného a že se tak jako já těší na tábor v příštím roce.

Tábory na našem tábořišti v Sedle

celé léto 2010

Bobo

Letošní rok bylo mnoho zájemců, kteří se již od konce minulého léta hlásili o rezervaci našeho tábořiště. Celkem se jednalo asi o patnáct oddílů, z nichž jsme museli spravedlivým způsobem vybrat. Rozhodující bylo datum, kdy jsme přijali požadavek. Letos se na našem tábořišti vystřídalo celkem 5 turnusů. Tábořili u nás skauti i neskauti.

Již koncem června nastoupila parta lidiček z našich řad a postavili jsme vše potřebné. Ruce k dílu přiložili i někteří z těch, kteří potom na tábořišti v létě tábořili. Počasí myslím celkem přálo a nikdo si moc nestěžoval. Naopak jsem od všech slyšel spíše chválu na to, jak je tábořiště vybavené a jak krásné je okolí. Já osobně myslím, že je stále co zlepšovat a že nás bude čekat každý rok mnoho práce, abychom si naši základnu udržovali v co nejlepším stavu.

Tak jak končilo léto, skončil i poslední turnus a na tábořišti ztichnuly dětské hlasy. 28.8. se opět naši kamarádi z našeho střediska, kteří pomohli všechno táborové vybavení uklidit a tábořiště jsme připravili na přezimování. Teď jen občas přijede někdo na výpravu a další větší akce přijde příští rok na jaře, kdy přijedeme na tradiční brigádu.

(Hřejivého náručí Sedla, Sedelského rybníku a Sedelských dešťů požívali i účastníci spojeného skautsko-vlčáckého tábora 309. oddílu. O tom, jaké to bylo, čtěte v jiném článku. Pozn. red.)

Povídání s Terezou

Bobo

Pro dnešní číslo Lokali nabízím rozhovor s maminkou jednoho z našich vlčat. Jmenuje se Tereza a odpovědi mi ráda poskytla před pátečním tělocvikem. Známe se již několik let, její starší syn s přezdívkou Chameleón i mladší Zoubek chodil (chodí) do smečky vlčat.

Otázka první, chodila jsi někdy do podobného oddílu jako je ten náš?

- Chodila, jmenoval se Bodláci a myslím, že stále existuje. Nejvíc mě to táhlo na výpravy a samozřejmě na tábor.

Otázka druhá, jsou věci, které ti oddíl dal a ty je používáš ve svém životě?

- Určitě je to vědomí, že jsme součástí přírody a proto bychom se k ní měli podle toho chovat, oddíl mě učil samostatnému řešení problémů a rozhodování.

Otázka třetí, znají lidé ve tvém okolí skauty a mluví o nich spíše v dobrém, nebo ve zlém?

- Lidí se kterými se stýkám skauty určitě znají a vědí taky co na schůzkách a výletech dělají. Takže nevím o tom, že by mluvili o skautech špatně. Je to ale určitě dáno hlavně tím, že lidé se kterými se stýkám mají rádi přírodu.

Otázka čtvrtá, najdeš si občas chvilku k přečtení Lokali?

- Pokud mi ho kluci donesou a neztratí ho cestou, tak si v něm občas něco přečtu. Samozřejmě spíše zápisky z akcí vlčat a nebo se mi líbily Řízkovy Zápisky z Afriky.

Otázka pátá, vzpomeneš si, proč dostal tvůj syn Ferda přezdívkou Chameleón?

- Myslím že ano, jeho povaha „Kam vítr tam plášt“ této přezdívice docela sedí. Doufám, že z toho časem vyroste, ale přezdívkou jste v tu dobu zvolili trefně.

Otázka šestá, co popřeješ našim oddílům do nového školního roku?

- Přeju spoustu pohodových členů a hodně bezva výprav.

Díky moc za přání, Terezo, jsem rád, že sis našla chvilku na moje otázky.

Čtenáře zdraví a otázky pokládal Bobo.

Tábor od Jindřichova Hradce

31. 7. - 14. 8. 2010

Klára/ Střelka

Dvacet dětí, od šesti do patnácti. Deset vedoucích, ochotných dělat pro svoje mládežníky skoro první poslední, jen když to bude zábava a v mezích relativního bezpečí. Ti, kteří mimo program oddílu stíhají ještě zásobovat, léčit, stíhat se zapsat na vysokou, možná i studovat po chvilkách volna a určitě vymýšlet zilion věcí, jen aby to kluky bavilo.

Když se k těmhle lidem přidá sluníčko z druhý poloviny července, louka plná vůní a obklopená ze tří stran lesem a na té poslední velikánským rybníkem a mezi tím stany, teepka, konstrukce kuchyně a věčný nedostatek teplé vody nebo snad matrací v posteli, vzniká parádní představa tábora Střelky, 309. oddílu skautů.

Odmyslím-li ty týdny příprav v Praze, kde rostla pod spoustou debat etapová hra, nesčetně hodin padlo na papírovou přípravu a dovezení všeho, co by tak asi mohlo být potřeba z různých koutů republiky, a ze spousty možností vznikal jídelníček, začíná náš tábor desátýho července na louce plný materiálu, kde je vidět jen konstrukce kuchyně a někde v lese se ozývají kopáči latry. Aspoň že nám slunilo, první práce probíhala ještě s plnou energií a nic se nemuselo dělat za deště. Během dalších dvou dní celý tábor stojí, kluci jsou zabydlení a rozjíždí se program. Samozřejmě, začít se muselo postavením, zapálením a prozpíváním zahajovacího ohně.

V neděli se taky rozjela hra, úkolem bylo napravit příběhy z různých konců světa, ať už reálného nebo fantasy, a první úkol byl porazit Saurona, který převzal moc nad Středozemí. V průběhu dalších tří týdnů bojovali u Thermopyl, kuli pikle na Šárku a její spolubojovnice, převáželi oheň po vodní ploše, hasili Národní Divadlo, útočili na jednotlivé plochy Minas Tirith, vyhrávali v kasínu, hodovali na počest vítězů... Byla toho spousta, pořád se něco dělo.

V mezičase se podíleli i na programu vlčat, zpodobnili kanibaly, představovali porotu vsuzující kvalitu děl, natočili film pod režisérem Ježkem, uvařili spoustu výtečných jídel a ani jedno nepřipálili nebo nezkažili, naučili se spolupracovat a držet při sobě, přežili své první review a užili si noční výsadek, vyblbli se v rybníce při vodním pólu i v bazéně při pokusech utopit nejlépe všechny včetně sebe.

Samozřejmě probíhaly i typicky skautské programy. Každé ráno a večer nástup, slibový oheň v průběhu druhého týdne, dopoledne naučné programy, od znalosti a ukázky květin a rostlin, přes šifry na sto způsobů až po osvojení způsobů vázání lan, bezpečnosti ve vejšce několika metrů a zopakování znovuzapomenuté práce s GPS.

Nedá se říct, že by tenhle tábor nějak výrazně vynikal v programové nebo mimoprogramové složce, ale určitě měl několik plus, která nikdo nečekal. Do nemocnice se jelo jen dvakrát, a oba případy nebyly nic složitějšího nebo snad vyžadujícího pobyt delší než návštěvu v ordinaci. Pršelo jen asi čtyři nebo pět dní a to ještě ne v kuse, takže se všechno (kromě plachet z deště posledního dne) zabalilo suché. Program kluky bavil, i když z pubertáků se souhlas musí umět vyčíst jen podle trhnutí rameny či hlavou. Nikdo neměl horší nemoc než únavu a rýmičku, nikdo nejel domů s angínou. A nakonec, alespoň pro mě neočekávatelné, po těch třech vyčerpávajících týdnech se všichni byli schopni usmát, bez averze mluvit s kýmkoli a bez velkých protestů pomoci, když to bylo potřeba.

Kdyby všem vydržel ten zápal, se kterým bojovali na táboře, ten úsměv, se kterým chodili na dobrý jídlo nebo kterej měli než si šli po nabitým dni lehnout, kdyby jim vydržela ta vůle mezi spoustou hloupostí řešit i vážný věci, ukázat krom stránky pubertáka i tu stránku skoro dospělého člověka, tak jak to bylo vidět tam na louce u rybníka, byla by to jedna z nejlepších skupin lidí, jakou jsem měla možnost poznat.

Rozhovor s Jiřím Stránským:

Stejně jsem měl ohromné štěstí

„Vždycky, když přijdu na nějaký pořad do školy, tak se dětem omlouvám, že jsem fosil“, směje se Jiří Stránský – skaut, mužík, spisovatel a scénárista. Svou vitalitou a energií však autor scénáře k seriálu Zdivočelá země předčí leckterého dvacátníka. Ve věku, kdy by měl nárok na zasloužený odpočinek, stále natáčí, píše, přednáší – nebo dává rozhovory. „Skaut má pomáhat slabším – a když se škrtne to slabším, tak skaut má pomáhat. Tak pomáhám. Jak jsem řekl: jsem k dispozici.“

Jak jste se vy sám dostal ke skautingu? Vyrůstal jste v době, kdy to se skautingem bylo velmi komplikované.

Já jsem se ke skautingu dostal dost jednoduše, ještě před válkou. Sice jsem byl ze sokolské rodiny, ale tátův starší bratranec z druhého kolena se jmenoval A.B. Svojsík. A když on z Anglie přivezl ten skauting a zaváděl ho tu, tak si to potřeboval na někom ověřit - a ověřoval si to na mém tátovi. Málem ho utopil, všechno možné na něm zkoušel.

My jsme jako kluci – tři bratři - byli dost raubíři, tak táta usoudil, že skauting by nás mohl srovnat. Můj starší bratr rovnou nastoupil do slavné vodácké Pětky k Jaroslavu Novákovi – Braťkovi, a já jsem nastoupil do vlčácké smečky Pětky - k Františku Nepilovi, zvanému Budulínek.

Od toho okamžiku mně to skautské tak vletělo do krve a do života, že i za války jsem občas dělal nějakého poslíčka nebo něco. Byla tu ta slavná Zbojnická brigáda, ZB, ale mě do ní nepustili, jednak protože jsem byl dost mladý a druhak proto, že můj táta byl v Osvětimi.

Hned po válce jsme se opět všichni přihlásili do oddílu a tak se ta vodácká Pětka hned znovu vybudovala. Jenže se přihlásilo tolik kluků, že se z toho 5. vodního oddílu stal 5. vodní přístav, který měl čtyři nebo pět oddílů. Já třeba jsem byl v 9. oddíle – s Otíkem Motejlem. Já jsem takový strašný pamětník. *(smích)*

Co způsobilo ten ohromný boom skautingu po Druhé světové válce?

Děti byly celou válku ode všeho odstřižené. Tehdy sice existovalo Kuratorium, takový nacistický svaz mládeže, ale do toho Češi moc nešli. Ale hlavně byl skauting projevem svobodného ducha.

Jakmile pak v roce 1946 vyhráli volby komunisti, tak vznikl Svaz mládeže. V roce 1947 jsem byl na jamboree v Anglii a v roce 1948 jsme ještě jeli Váh. Ale pak skauting zase zakázali. Můj táta byl tehdy národním správcem Valdštejnského paláce, dostali jsme tam od něj klubovnu. To bylo úžasné, naprosto úžasné. Odtamtud nás komunisté taky vyhnali. Byli jsme příliš svobodní duchové... Já jsem vlastně zažil všechny tři zrušení skautingu, pak ještě v tom 68.

Jak probíhalo takové zrušení oddílu? Vídali jste se nějakým způsobem i nadále?

Musím říct, že za ty tři poválečné roky se Devítka dala tolik dohromady, že jsme se vydrželi vídat až dodnes. Kluci navíc, když já už jsem seděl, společně koupili chalupu v Krkonoších, takzvanou Devětadevadesátku. Koupilo jich to původně pět, teď jich tam jezdí už tak pět set – protože už mají různá právnoučata a já nevím, co všechno.

Podstatné je, že my o sobě dodneška víme. To je na skautingu jedna z věcí, které jsou vůbec nejúžasnější. Že to nebylo jen členství v oddíle, ale skutečně druh nějaké sounáležitosti, až hraničící s bratrstvím. S tím opravdovým bratrstvím - my jsme se jeden na druhého opravdu mohli spolehnout.

Po převratu řada kluků utekla s rodiči za hranice. Pár se jich dalo ke svazákům – ne, že by byli tou ideologií tak načichlí, ale že je tam dali rodiče. To bylo tehdy běžné.

Mnoho kluků šlo pak do protikomunistického odboje - se skautama jsem se potom potkával v kriminále. Díky tomu, že jsem byl příbuzným A.B. Svojsíka a můj dědeček byl za První republiky předseda vlády, tak ať jsem byl kdekoliv – seděl jsem na čtrnácti místech za těch osm let – všude se ke mně hlásili skauti. Pro mě to bylo příjemné, pro ně určitě taky.

Kromě toho, že jste se se skauty potkával v kriminále, bylo Vám tam v něčem skautství oporou?

V první řadě mi to pomohlo fyzicky. Tím, že můj táta byl významný Sokol a já jsem za Sokoly závodil, tak jsem měl fyzickou vlastně zdvojenou. Já jsem si šel sednout ještě v době, kdy to bylo vůbec nejkrutější – ale díky té fyzické přípravě jsem to výborně zvládl. Nechávali mě chodit šest dní a nocí ve vodě, ale protože jsem měl tu fyzickou, vydržel jsem to. Nemůžu dělat hrdinu, bylo by mi samozřejmě ouvej, kdyby mě ostatní muklové nepodrželi.

Řadu těch zkušeností jsem vložil do Zdivočelé země a do svých románů.

Pak, a to je snad ještě důležitější – já dodneška tvrdím, že jsem měl, i když mě zavřeli, vlastně ohromné štěstí. To byla doba, kdy v kriminále byli ti největší duchové národa, takže přestože mě nenechali chodit do školy, měl jsem tam vlastně osm let univerzity. To bylo něco úžasného.

Byli tam lidé, kteří mě odnaučili neustále objevovat Ameriku. Básník Jan Zahradníček mě odnaučoval nenávisli a touze se mstít. To je to, co člověka oslabuje. Chápal jsem to rychle, protože jsem si v sobě nesl skautství, které v sobě má tu vstřícnost, nemstít se, nenenávidět.

V České televizi se nyní připravuje dokument Skauti – postrach totalit. Také vy sám ve svém Vzkazu na ČT říkáte, že skauti jsou kvůli svému vztahu k pravdě a kvůli zásadovosti, trnem v oku všem totalitním režimům. Myslíte si, že by skauti kvůli tomu měli být trnem v oku i dnešní společnosti?

Jsou trnem v oku určité části společnosti. Je to podobné tomu, jak je rozdělen pohled Čechů na bratry Mašiny. Těm lidem, kteří se nějakým způsobem museli zaháčkovat v minulém režimu, je trnem v oku jakákoliv férovost, jakákoliv schopnost se něčemu postavit. Protože oni to nedovedli. Dodneška se nesrovnali ani sami se sebou, natož aby se srovnali ještě s něčím jiným. To je to, proti čemu už dvacet let buším ze všech stran.

Proto jsem ve Vzkazu ČT řekl, že skautem by nemohl být ani pan prezident.

Na co bychom my, jako vedoucí v oddílech, měli klást největší důraz?

Myslím, že v dnešním suchém světě vědy a techniky by děti mohl oslovit jakýkoliv záblesk romantiky. Ale je s tím mnoho práce: je potřeba, aby to bylo opravdu dobře připravené.

Vedoucí nesmí být moc didaktičtí, děti to mají rádi živelné. Nesmí cítit manažerství. Udělat z oddílu vojnu, to odrazuje. Musí tam být cítit svoboda ducha. Ta je samozřejmě nějakým způsobem regulovaná, ale děti samy musí pochopit, že svoboda lidského ducha je postavená i na tom, že část své svobody delegují na ostatní nebo ji obětují pro druhé. Stejně tak demokracie není to, že každý může všechno, ale je to řád.

Za rozhovor děkuje Kika

- Vzkaz Jiřího Stránského <http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/209452801410003-vzkaz/>
- Pro kmenovou či oddílovou činnost je velmi přínosná kniha Stránského kniha **Perlorodky**, na jejíž náměty se často hrají etapové hry

O Jiřím Stránském

Narozen 12. srpna 1931, je český spisovatel, scenárista, dramatik a překladatel. Těsně před maturitou v roce 1950 byl z politických důvodů vyloučen ze školy. Později odveden k PTP útvarům, v roce 1953 obviněn z velezrady a ve vykonstruovaném procesu odsouzen na 8 let do vězení. V roce 1960 amnestován. Setkání s katolickými spisovateli v lágru ho podnítilo k psaní. Po propuštění se věnoval manuálním zaměstnáním a spolupracoval jako filmový asistent s Barrandovem. Na svou vězeňskou kariéru znovu navázal na téměř dva roky v 70. letech. Po roce 1989 začal opět publikovat a dle jeho knih bylo natočeno několik filmů (Bumerang, Kousek nebe) a seriál Zdivočelá země. V roce 1992 byl zvolen předsedou Českého centra Mezinárodního PEN klubu.

Z knih:

Štěstí – Šest povídek na náměty z vězení.

Zdivočelá země. Aukce - Románová sága o letci, který se po druhé světové válce vrací z Anglie do své rodné vesnice v česko-německém pohraničí.

Oblouk. Tržiště příběhů několika rodů a jejich generací i jejich přátel i nepřátel - Román vychází z osudů autorovy rodiny a také zachycuje životní příběhy mnoha mužů (mužů určených k likvidaci), s nimiž se setkal v kriminálech padesátých let.

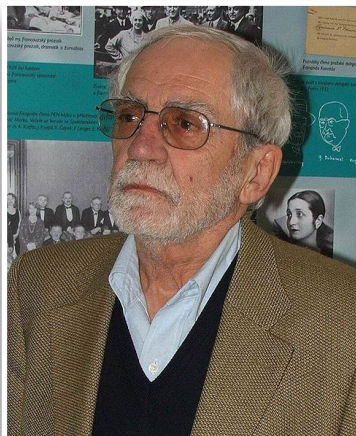
Komunismus po česku - Příběhy z minulosti, osobní úvahy a vzpomínky.

Povídačky pro Klárku a Povídačky pro moje slunce – Příběhy a povídaní, které psal autor z vězení své malé dcerce

Co je to...

...**PTP?** Pomocné technické prapory – útvary v rámci československé armády, kam byli umisťováni politicky nespolehliví občané. Panovaly v nich velmi tvrdé podmínky a příslušníci těchto praporů, jinak zvaní také „černí baroni“, byli všemožně šikanováni. Důležitým důvodem vzniku těchto útvarů bylo i zajištění levné pracovní síly.

...**Zbojnická brigáda?** Také zvaná Zpravodajská brigáda, byla snad jedinou velkou odbojovou organizací, kterou se nacistům nepodařilo rozbít. Její členové se rekrutovali z řad pražské skautské Pětky, některým z nich bylo i pouhých 14 let. Řadí se k neúspěšnějším českým odbojovým organizacím. Většina jejich představitelů bylo po roce 1948 perzekvována, „mozek brigády“ Veleoslav Wahl byl odsouzen k trestu smrti a popraven.

Jak nám SCOUTEX „připravil“ závěrečnou výpravu

Napo

U nás v oddíle obvykle slouží poslední výprava každého roku k zakončení celoroční hry a nebylo tomu jinak ani letos. Jelikož celá hra byla Kubovým výtvozem, byl jí i její závěr, ovšem Kuba to pojal zároveň jako svůj absolventský projekt na Scoutexu, takže musím přiznat, že takto naplánovanou a metodicky propracovanou výpravu jsme neměli už ... hmm, no radši nebudeme počítat ty roky. Nicméně hloubku projektu můj článek nezvládne postihnout, všechny ty identifikátory, cíle a kompetence.

Námětem letošní hry byl jeho velký koníček – mašinky, po celý rok se proháněly po mapě republiky Báry, Mesršmity či Břejlovce (pro laiky – to jsou označení typů lokomotiv) a převážely cenné suroviny. Úkolem bylo stát se co nejlepším železničním přepravcem, vydělat co nejvíce peněz a opatřit si co nejdelší vlaky a nejlepší lokomotivy – jak jinak. Ovšem závěr obsahoval malou zradu, k vítězství nestačily jen získané peníze a stroje ...

Když jsme totiž vystoupili z motoráčku v železniční stanici uprostřed polí poeticky zvané Radouš pod kopcem Plešivcem, svítilo sluníčko a všichni členové se změnili v lokomotivy a naložili do svých vagonků herní suroviny, které představovaly skutečné suroviny na nedělní slavnostní oběd – pravé skautské lečo. Samozřejmě utáhli pouze tolik vagonků jako jejich herní lokomotivy a navíc některé suroviny byly extra křehké jako třeba zlato (vajička). Musím se přiznat, že Slimáka s igelitkou v ruce

jsem podezřívá, že to brzy zabalí nebo rozbije, nicméně vytrval až do konce, všechna čest. Cestou na Plešivec jsme vylovili u nevábného jezírka kešku a báječně se opotili. Nahore jsme v zářící zapadajícího slunce s výhledem na vojenský prostor a solární panely v Jincích povečefeli, chtěli by se říct romantická skautská chvilka, ale ... my jsme asi příliš přízemní. Na doporučení místního staříka jsme sešli kousek z vrcholu na staré trampské tábořiště a po chvilce sezení u čadícího ohničku a bang, bang, bang jsme šli spát.

Sobotní ráno bylo opět nádherné, snídáné v trávě, bohužel bez čaje, neboť ani nejlepší plánování vás nezachrání proti zapomenutí věcí ve skříni doma a výstup zpátky na Plešivec podle GPS a Špagetky (chvilu to vypadalo že nezbude než horolezení) a zápis do vrcholové knihy - někdy mě překvapí, kde všude se člověk může zvěčnit.

V dopolední části pochodu mělo proběhnout simulované zranění – moje zlomená noha při hře na mrazíka. Lovce se Žvejkem vyrazili připravovat program dopředu a měli na nás počkat asi za 2 km na rozcestí. Pěkně se načekali, místo hodinky a dopoledního programu z toho byly hodinky čtyři a i velká část odpoledního programu, aspoň se hoši vpředu mohli pěkně opálit a prospat.

Některé momenty ošetřování byly velmi zábavné, třeba okolo procházející turisté s vyděšeným pohledem na skučícího člověka v lese; jiné už méně, zejména ochomýtající se pes; nikdy jsem si neuvědomil, jak je člověk bezbranný vleže, navíc když slepě předstírá zlomeninu.

Vzhledem k získanému zpoždění jsme museli šlápnout na pedál a dorazit zbytek denní trasy. Cestu jsme si zpříjemňovali hrou na kontakt a jinými podobnými skopičinami až na Kuchyňku, kde jsme

vypátrali studánku a podobně jako před lety letoucími hráli schovku.

Dole pod Kuchyňkou na nás čekala oddílová gurmánská chvilka – fazole Heinz a po nich hledání místa pro postavení stanů, tentokrát se zvláštním zřetelem Špagetkova slibu.

Nedělní ráno bylo opět nádherné, snídáné na pařezech, standard poněkud klesl proti sobotě, a opět bez čaje – zopakoval jsem to teprve po druhé. Rychle zabalit saky paky a hurá do Osova, cesta vedla povšechně z kopce, takže šlo se všedobře, až na ty co chytili cestou vlka.

V Osově na nádraží pak byly zváženy a předány hodnotné ceny (pronesly se, ty oběti ...) a započala příprava leča. Času bylo dost, ovšem uvařit grandiózní oběd i s bramborovou přílohou na jednom vařiči (takovou tu větu o plánování a zapominání po třetí vynechám) nebylo nejrychlejší.

V určitých chvílích to vypadalo, že bude nutné

nastoupit s kotlíkem a ešusy do vláčku, pokud přijede včas, což se nestalo, dokonce jsme díky zpoždění stihli všechno vzorně uklidit.

Ve chvíli, kdy se vlak objevil ve stanici bylo jasné, proč jsme jeli na závěrečnou výpravu zrovna na Brdy, na peróně totiž zabrzdl historický motorový vůz zvaný Hurvínek a cesta Podbrdským motoráčkem stylově zakončila letošní rok plný mašinek a vláčků.

Představuje se:

Kuba

Jak jsem se stal skautem?

To bylo celkem jednoduché – asi jako každý z vás, jednoho dne mě prostě maminka zanechala na schůzce vlčat... to mi bylo asi sedm let. Od té doby mě to nějakou zvláštní záhadou neopustilo, ačkoliv mých tehdejších spoluvlčat skautuje už jen velmi málo, zato současný vedoucí jím byl už tehdy... Moje skautování přečkalo i roční pobyt ve Spojených státech, kde jsem chodil do tamní smečky. Sice tam se mnou zpočátku chodila i jazyková bariéra, ale po pár týdnech se jí i díky skautu podařilo přesvědčit, aby zůstala v nejbližších sběrných surovinách. Prošel jsem následně skautským oddílem, zažil vznik i zenit roverského kmene, zúčastnil se části skautského vzdělávání a v tuto chvíli kotvím ve vedení oddílu skautů. Téhož, kterým jsem sám prošel.

No a dál?

Kromě skauta jsem taky prošel 4 roky základní školy Gutova (takže znám pana ředitele Voneše a paní zástupkyni Zajdlovou – to byla moje třídní), 1 rok St. Pius X School ve Spojených státech, 8 let Arcibiskupského gymnázia v Praze na Náměstí Míru a teď jsem čerstvě zapsaným studentem Matematicko-fyzikální fakulty UK. A kolik let na ní budu, to se teprve ukáže.

Co můžu?

Můžu všechno :-), ale radost mi udělá ticho, točená kofola, smíšený les, čokoláda bez oříšků, citronová zmrzlina, Jethro Tull, rybízová marmeláda, smažený řízek, modrá obloha, cesta vlakem, funkční software a fazole Heinz. Většina toho může být součástí skautské akce, takže možná i proto jsem stále skautem...

Co nemůžu?

Nemůžu legálně řídit automobil, protože ještě nemám řidičský průkaz. Pak taky nemůžu vystát pomerančovou příchut', mořské potvory, mytí nádobí, Sedelák, úklid domácnosti, lógr na dně hrnečku a většinu diskusních příspěvků pod články na www.idnes.cz.

Co závěrem?

Závěrem heslo – Buď připraven (nebrat sám sebe moc vážně)

Sursum : Tedy vzhůru!

6. - 15. 8. 2010

Tecklis

Vzhůru by se latinsky řeklo sursum. Což je nikoli shodou náhod název skautského čekatelského kurzu, kterého jsem se účastnil. Kurz měl být duchovně a křesťansky zaměřen, což se nesnadno stíhá s přípravou na čekatelské zkoušky.

Už někdy na jaře byl seznamovací víkend, kde se hrála spousta seznamovacích her a proběhlo pár víceméně zábavných přednášek. Kromě té se saniťákem, během které nám dost natvrdo vysvětloval, jak se zachraňují lidské životy. Z účastníků jsem nebyl nejstarší (jen druhý), ale cítil jsem u nich dost silnou autoritu, zřejmě pramenící z faktu, že nosím klobouk? Naštěstí je to (nebo mne ten pocit) do letního běhu přešlo. Jelo se do Pacova. V mém případě autobusem do Tábora a přestoupit na vlak. A jak tak už nepřestupuji, ale sedím, vchází do lokálky uzavřený mladý muž s těžkým batohem a tvrdou roverskou holí. Hádám nahlas, že jede na Sursum a on souhlasí. Nebyl na úvodním setkání, protože připravoval bakalářku. Zavzpomínám na svou vlastní bakalářku odevzdanou... vlastně jen před několika hodinami. A co studuje? Matfyz? To studuje každý, taky fyziku? A tak jsem potkal Jakoba. Pár minut po plánovaném srazu jsme vtaženi do děje a najednou zjišťujeme, že putujeme kolem světa. Přecháme-li všechny nástrahy exotických zemí, dorážíme již potmě do chaty. Dvoupatrová, vybavená elektrikou a teplou vodou a mřížemi v okně. Náš klučíčí pokoj připomíná množstvím postelí naskládaných na sobě vězení, nestěžujem si. Celkový pocit utužují zmíněné mříže a smutné tóny foukací harmoniky, kterou přivezl Baf. Co nás stmelilo ještě blíže než blízké postele... Dva dny teroru a hrůzy. Děsu a běsu, a tak dále. Dva dny, kdy jsme jedli jen makrobiotickou stravu. Má jít o pokrmy prodlužující svým složením život, ale technicky vzato pak ten život za to asi nestojí. Nic proti ciznám, kuskusům, jáhlům, čočkám, fazolím a podobným kaším, ale co je moc to je moc a dva dny byly příliš. Nejvýstižněji to vystihl Rudouous, když prohlásil, že už prdí na všechno. Většina účastníků si pochvalovala den věnovaný Službě. Tady budu muset být v detailech poněkud mlhavý, neboť jde o tajemství a kdo to chce vidět, musí na kurz sám jet. Z duchovních rozměrů musím zmínit mnou oblíbenou půlhodinku ticha, kterou dle volby předcházelo třeba čtení Žalmů. Utopit na moment sám sebe ve vlastních myšlenkách by stálo za zkoušku každý den, hlavně ten obyčejný. Škoda, že na to člověk nemá vnitřní kázeň.

A pak Toulání s lehkým srdcem. Je to narážka na jednu z Karpatských her Miloslava Nevrlého. Vzali jsme si něco na spaní a trochu jídla a vypadli na zbytek dne a noc za cílem tak tajným, že ho na mapě nemůžete najít. A přitom jsem ho na okamžik zahlédl pokaždé, když jsem přešel přes obzor. No a pak po pár hodinách, když jsem zrovna mírně raboval kukuříčné pole, začalo pršet. Hodně. Pak přestalo a byla vidět duha. Pak přšelo znova, duha a ještě jednou. Zapadl jsem na hřbitov u kostela sv. Anny, vyhodil místní houbaře, přečkal nájezd vykradačů hrobů (dovnitř naštěstí nešli) a s česnekem kolem hlavy jsem šel spát dříve než nastane hodina duchů. Opět přšelo a já dumal, jak se mají ostatní tuláci s lehkým srdcem a nedostatkem teplého oblečení. Vzbudilo mě krásné ráno s bučením a klinkáním zvonců z vedlejší ohrady s krávy. A návrat na základnu byl epický. Vzduch byl čistý deštěm a les opojně voněl.

Na závěr byla příjemná, naprosto všemi přijatá, mše uprostřed hvozdů. Mystický zážitek neobyčejné síly. Snažil jsem na kurzu moc nevyčuhovat, protože už mám na některé věci předem hotové názory a nechci je vnucovat druhým. A když jsem se neudržel, mírně to narušovalo přednášky. Na druhou stranu při odjezdu mi Jířa, dobrá duše instruktorského sboru, pověděla, že je to někdy dobře, že si zaslouží. Tak dobře jim tak. A dobře mi tak.

Lokali - zpravodaj 35. střediska J. Rady Praha 10
4. číslo 2010, ročník XXV.

Adresa: Ruská 42, 100 00, Praha 10

Příjem článků, kontaktní e-mail: Lokali@seznam.cz

Internetová podoba: Lokali.xf.cz

Redakce: Tecklis - Marek Soukup, Ruda - Rudolf Dobiáš, Kika - Kristýna Drápalová,
Žabka - Kateřina Vančurová, ATRI - Karel Skála

Datum uzávěrky příštího čísla: 12.11.2010

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů